

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/77/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7121200312
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Popovičová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7121200312.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Popovičovej a členiek senátu JUDr. Gizely Majerčák a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom v C., D. XX proti žalovanému: Košický samosprávny kraj, so sídlom v Košiciach, Námestie Maratónu Mieru 1, IČO: 35 541 016, o zaplatenie 1.192,42 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 10.3.2022 č.k. 37C/1/2021-103 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 1.192,42 eur a vo výroku o trovách konania.

O d m i e t a odvolanie voči výroku III., ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok z podanej žaloby vo výške 71,50 eur.

Nepriznáva stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.192,42 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanému nepriznal. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok z podanej žaloby vo výške 71,50 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet Okresného súdu Košice I.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal pôvodne voči žalovanému zaplatenia 596,21 eur titulom finančnej náhrady za užívanie nehnuteľnosti spoluvlastnícky mu patriacej v období od 1.1.2020 do 31.12.2020 titulom existujúceho vecného bremena. V priebehu konania žalobca rozšíril uplatnený nárok na finančnú náhradu aj za obdobie od 1.1.2021 do 31.1.2021 o sumu 596,21 eur, pričom súd prvej inštancie uznesením túto zmenu pripustil.

3. Vykonaným dokazovaním vzal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti, evidovanej na LV č. XXXX, okres C., obec C., kat. úz. C., parcela reg. „E“, parc. č. XXXX/X, druh pozemku: orná pôda, o výmere 1684 m², v spoluvlastníkom podiele 1/3 k celku. Žalobca sa stal spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti na základe osvedčenia o dedičstve č. XXX/XX.

4. Z pripojeného spisu vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 22C/21/2015 súd zistil, že sa v tomto konaní žalobca opakovane domáhal voči žalovanému Košickému samosprávnemu kraju zaplatenia finančnej náhrady za užívanie nehnuteľnosti titulom vecného bremena za obdobie od 1.1.2014 do 31.12.2016. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 28.11.2018 právoplatne vo veci rozhodol tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 1.560,96 eur s prísl. a vo zvyšnej časti žalobu

zamietol. Rozsudok nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.4.2020 č.k. 1Co/102/2019-174, ktorý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplynulo, že žalobcovi bola priznaná finančná náhrada titulom vecného bremena vo forme opakujúcej sa náhrady.

5. Z obsahu pripojeného spisu vedeného pred Okresným súdom Košice I pod sp.zn. 40C/2/2020 súdu vyplynulo, že v tomto konaní sa opätovne žalobca domáhal vo vzťahu k žalovanému Košickému samosprávnemu kraju opakovanej finančnej náhrady titulom vecného bremena za obdobie od roku 2014 do roku 2017. Súd vo veci rozhodol rozsudkom pre zmeškanie dňa 24.6.2020 tak, že zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi uplatnenú sumu 1.192,42 eur s prísl.. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27.7.2020.

6. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že žalovaný nespochybňoval, že predmetný pozemok podlieha právnemu režimu zák. č. 66/2009 Z.z., účinnosťou ktorého vzniklo vlastníkovi stavby k pozemku žalobcu právo zodpovedajúce vecnému bremenu a tiež nespochybnil skutočnosť, že za určité časové obdobia súdy priznali tomuto vlastníkovi pozemku náhradu vo forme opakujúceho sa plnenia. Poukazoval však na to, že ustálená rozhodovacia súdna prax je taká, že nárok na finančnú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku zriadením vecného bremena podľa spomínaného zákona patrí pôvodnému vlastníkovi pozemku a má jednorazový charakter. Súčasne sa tento nárok premičuje v 3-ročnej premičacej dobe počnúc účinnosťou spomínaného zákona.

7. Súd prvej inštancie po právnom posúdení veci v zmysle § 1 ods. 1, § 2 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, 3, § 4 ods. 1, 2 zák. č. 66/2009 Z.z., čl. 20 ods. 1, 4 ústavy, čl. 11 ods. 1, 4 Listiny základných práv a slobôd, § 123, § 124, § 128 ods. 1, 2, § 151n ods. 1, § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, preto jej vyhovel.

8. Na zdôvodnenie rozhodnutia uviedol, že v konaní nebola spornou skutočnosť, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností, ktoré sú zastavané cestnou komunikáciou (stavbou) vo vlastníctve žalovaného. V konaní nebolo sporné ani to, že na základe zák. č. 66/2009 Z.z. došlo k obmedzeniu vlastníckeho práva žalobcu k predmetnému pozemku v dôsledku existencie vecného bremena zriadeného zákonom v prospech žalovaného.

9. Vzhľadom na obranu žalovaného sa spornou v konaní stala otázka, či žalobcovi patrí za vecné bremeno zriadené zákonom jednorazová alebo opakujúca sa finančná náhrada.

10. Súd prvej inštancie tiež zistil, že po nadobudnutí účinnosti zák. č. 66/2009 Z.z. (1.7.2009) nedošlo medzi stranami sporu k majetkovoprávnemu vysporiadaniu ohľadom predmetných nehnuteľností. Žalobca si náhradu za obmedzenie jeho vlastníckeho práva u žalovaného uplatňoval opakovane, naposledy listom zo dňa 10.1.2021.

11. Súd prvej inštancie ustálil, že v danej veci v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z. vzniklo odo dňa 1.7.2009 žalovanému k predmetným pozemkom vo vlastníctve žalobcu právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie tohto pozemku. Vlastník pozemku je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav. Ust. § 4 ods. 2 zák. č. 66/2009 Z.z. však nemožno podľa názoru súdu vykladať tak, že do vykonania pozemkových úprav nevzniká vlastníkovi pozemku právo na poskytnutie náhrady za zriadenie vecného bremena, ktorým je jeho pozemok zo zákona zaťažovaný. Podľa názoru súdu by bolo v rozpore so zásadou ochrany vlastníckeho práva, ak by vlastníkovi pozemku neprislúchala náhrada za zákonom zriadené vecné bremeno zaťažujúce jeho pozemok. Zo žiadneho ust. zák. č. 66/2009 Z.z. nevyplýva, že vecné bremeno vzniká bezodplatne, z tohto dôvodu je potrebné vychádzať zo všeobecnej úpravy. Vychádzajúc z čl. 20 ods. 4 ústavy a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s § 123, § 124 a § 128 ods. 1 Občianskeho zákonníka súd vyvodil, že žalobcovi patrí náhrada opakovaná. Prihliadol pritom na skutočnosť, že žalovaný pre vyporiadanie vlastníctva k predmetným pozemkom žiadne kroky nevykonával, preto tento jeho postoj vyhodnotil ako konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi.

12. Žalobca v súvislosti s určením výšky náhrady za vecné bremeno poukázal na predchádzajúce súdne konania a na znalecký posudok vypracovaný znalkyňou E. F. G.. Žalovaný až na súdnom pojednávaní, na ktorom došlo k vyhláseniu meritórneho rozhodnutia spochybnil vo všeobecnej rovine

výšku požadovanej odplaty a v prípade, pokiaľ by súd sa priklonil k opakovanému plneniu po dobu núteného obmedzenia.

13. V tej súvislosti súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný nespochybnil žiadnym spôsobom výšku odplaty/náhrady v odpore voči platobnému rozkazu, nevyjadril sa k podaniu žalobcu zo dňa 30.8.2021 a nenavrhol vykonanie žiadneho dokazovania v rámci prostriedkov procesnej obrany. Nakoľko strany sporu nesú zodpovednosť za skutkový stav a musia dokazovať svoje tvrdenia, nedodržanie povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti sa prejaví v meritórnom rozhodnutí vo forme neúspechu strany sporu.

14. Nakoľko žalobca preukázal dôvodnosť a aj výšku uplatneného nároku na zaplatenie žalovanej sumy titulom náhrady za zákonné obmedzenie jeho vlastníckeho práva titulom náhrady za vecné bremeno zriadené zák. č. 66/2009 Z.z., súd tomuto návrhu vyhovel a zaviazal žalovaného na plnenie tak, ako vyplýva z výroku I. výrokovej časti rozsudku.

15. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Žalobca bol v konaní úspešný, avšak trovy konania mu nevznikli.

16. Výrokom III. rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok z podanej žaloby vo výške 71,50 eur v súlade s § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. v spojení s prílohou tohto zákona.

17. Proti tomuto rozsudku, a to proti výrokom I. a III. v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/ a h/ C.s.p. a odvolaciu súdu navrhol, aby rozsudok zmenil a žalobu zamietol. Uplatnil náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. V dôvodoch odvolania vytkol súdu prvej inštancie, že nerešpektoval rozhodnutia najvyššieho súdu a to konkrétne uznesenia sp.zn. 8Cdo/17/2019, 2Cdo/174/2019 a 1Cdo/99/2019, ktoré predstavujú ustálenú súdnu rozhodovaciu prax ohľadom otázky finančnej náhrady za zriadenie vecného bremena v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z., ktorá má jednorazový charakter a ktorá sa uplatňuje v 3-ročnej premlčacej lehote odo dňa účinnosti zákona. Súd prvej inštancie na argumentáciu žalovaného podporenú touto ustálenou judikatúrou neargumentoval. Nereflektoval ani najnovšie rozhodnutie najvyššieho súdu (uznesenie sp.zn. 1Cdo/99/2019), ktoré len potvrdzuje existenciu ustálenej rozhodovacej praxe v tejto otázke. Súd mal preto žalobu z dôvodu vznesenej námietky premlčania zamietnuť.

18. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol potvrdiť rozsudok ako vecne správny. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktoré považuje za správne.

19. Žalovaný v odvolacej replike zotrval na svojej odvolacej argumentácii.

20. Žalobca v odvolacej duplike zotrval na svojej doterajšej argumentácii.

21. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov, v rozsahu danom v ust. § 379 písm. a/ C.s.p., teda vo vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania, § 380 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie je voči výrokom I. a II. napadnutého rozsudku nedôvodné.

22. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného voči výroku III., ktorým bol zaviazaný zaplatiť súdny poplatok z podanej žaloby, odvolací súd postupom podľa § 386 písm. c/ C.s.p. odmietol odvolanie, keďže voči tomuto výroku odvolanie nie je prípustné. Civilný sporový poriadok v ust. § 357 C.s.p. vymenúvava uznesenia, voči ktorým je prípustné odvolanie, pričom voči uzneseniu, ktorým bol vyrubený súdny poplatok, odvolanie prípustné nie je.

23. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 19.7.2022 o 10,05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202/II.poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 13.7.2023 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

24. Predmetom tohto konania je nárok žalobcu na náhradu za obmedzenie jeho vlastníckeho práva k pozemkom zriadením vecného bremena zákonom č. 66/2009 Z.z..

25. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie pri posudzovaní tohto nároku vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 C.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd potvrdil rozsudok vo vyhovujúcom výroku podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny.

26. Podstatou odvolacej argumentácie žalovaného sa stalo spochybnenie názoru súdu prvej inštancie o tom, že žalobcovi patrí titulom zriadenia vecného bremena zo zákona vo vzťahu k pozemkom spoluvlastnícky mu patriacim finančná náhrada v podobe opakovanej náhrady. Žalovaný v odvolaní, rovnako ako v priebehu konania na súde prvej inštancie zotrval na svojej argumentácii, ktorú oprel o ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, že v takom prípade patrí vlastníčkovi pozemku náhrada jednorazová. Sporným sa preto nestalo právo žalovaného užívať pozemky vlastnícky patriace žalobcovi na základe zák. č. 66/2009 Z.z. do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území, čo v konaní nebolo spochybnené, spornou sa stala otázka, či za toto obmedzenie vlastníckeho práva zriadením vecného bremena zo zákona patrí žalobcovi náhrada formou opakovaného plnenia, alebo jednorazová náhrada.

27. Pokiaľ ide o zodpovedanie otázky formy náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva zriadením vecného bremena zo zák. č. 66/2009 Z.z., zákon túto otázku nerieši. Ako však správne poukázal žalovaný v odvolaní, pri riešení tejto otázky je potrebné vychádzať z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, podľa ktorej právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vzniká jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti zák. č. 66/2009 Z.z. a teda, že náhrada za vznik vecného bremena podľa tohto zákona je jednorazová a nemá charakter opakovaného plnenia (viď uznesenie NS SR sp.zn. 8Cdo/17/2019, 2Cdo/194/2019, 1Cdo/99/2019 a iné). Aj napriek tejto ustálenej rozhodovacej súdnej praxe však nemožno prehliadnúť aplikáciu ust. § 194 ods. 1, 2, § 228 ods. 1 a § 230 C.s.p. na daný prípad v súvislosti s prejudiciálnym účinkom právoplatných súdnych rozhodnutí vydaných v iných konaniach medzi tými istými účastníkmi, týkajúcimi sa predmetných nehnuteľností, ale iných období.

28. Podľa § 194 ods. 1, 2 C.s.p. otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť. Ak bolo o otázke podľa ods. 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia.

29. Podľa § 228 ods. 1 C.s.p. výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnyimi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak.

30. Podľa § 230 C.s.p., ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

31. Z dokazovania vykonaného na súde prvej inštancie vyplynulo, že v konaní vedenom pod sp.zn. 22C/21/2015 a pod sp.zn. 40C/2/2020 bol pred Okresným súdom Košice I právoplatne priznaný nárok žalobcovi za iné obdobia týkajúci sa predmetných nehnuteľností vo vzťahu k žalovanému titulom vecného bremena vo forme opakovanej náhrady.

32. Odvolací súd vyzval strany sporu, aby sa v zmysle § 382 C.s.p. vyjadrili k možnému použitiu vyššie cit. ust. § 194 ods. 1, 2, § 228 ods. 1 a § 230 C.s.p. v súvislosti s prejudiciálnym účinkom právoplatných súdnych rozhodnutí vydaných v iných konaniach medzi tými istými účastníkmi, týkajúcimi sa predmetných nehnuteľností, ale iných období.

33. Žalobca vo svojom vyjadrení poukázal na to, že v konaniach vedených pred Okresným súdom Košice I pod sp.zn. 22C/21/2015 a sp.zn. 40C/2/2020 súd sa správne a náležite vypořiadal so všetkými otázkami, preto správne rozhodol, pokiaľ v týchto konaniach nárok žalobcovi priznal. Preto navrhol, aby súd aj v tomto konaní mu uplatnený nárok priznal.

34. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že nesúhlasí s použitím § 194 ods. 1, 2 C.s.p. v súvislosti s prejudiciálnym účinkom právoplatných rozhodnutí v iných konaniach. Tieto právoplatné rozhodnutia priznávajú žalobcovi opakovanú náhradu za zriadenie vecného bremena v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z., čo je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Poukázal na iné

rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.5.2021 sp.zn. 2Co/74/2020, ktorý zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že žalobou uplatnený nárok na zaplatenie opakovanej náhrady zamietol (vec sa týka iného žalobcu ako v tomto konaní – poznámka odvolacieho súdu).

35. Odvolací súd vo vyššie uvedených súvislostiach uvádza, že právoplatným rozsudkom súdu, ktorým sa ukladá povinnosť, sa adresátom účinkom záväznosti tohto rozhodnutia označeným vyššie cit. ust. § 228 ods. 1 C.s.p. zakladá prekážka právoplatne rozhodnutej veci (§ 230 C.s.p.). Účinky tohto právoplatného rozhodnutia sa vzťahujú na strany sporu, v ktorom bolo vydané; jeho výrok je záväzný pre súdy a pre iné štátne orgány, a to aj vtedy, ak ako predbežnú otázku posudzujú právny vzťah medzi týmito účastníkmi, ktorý sa vyriešil uvedeným právoplatným súdnym rozhodnutím (pozri aj Štefček, Ficová a kol., Občiansky súdny poriadok, Komentár, Praha 2009, s. 425).

36. Najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 1Cdo/44/2010 (R 40/2013) v súvislosti s viazanosťou súdu posúdením hmotnoprávneho vzťahu strán sporu v inom súdnom konaní v nadväznosti na ust. § 230 C.s.p., resp. vtedy platného § 159 ods. 3 O.s.p. uviedol, že pokiaľ ide o iný (nie ten istý) nárok (predmet konania), zásadne platí, že ak v skončenom konaní medzi účastníkmi došlo právoplatným súdnym rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa aj tento (nový) nárok (neidentický s predmetom skončeného konania) odvodzuje, je súd v tomto ďalšom (novom) občianskom súdnom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky (ktorá právoplatným súdnym výrokom sa už vyriešila ako vec sama), týmto vyriešením viazaný ..... Súd preto nesmie vychádzať z iného záveru o (ne)existencii uloženej povinnosti medzi tými istými účastníkmi, než ako o tomto ich právnom vzťahu už bolo právoplatne rozhodnuté.

37. Keďže súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov, nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia nesmie byť táto otázka položená a akékoľvek jej „nové“ právne posudzovanie v inom (ďalšom) konaní tých istých účastníkov je neprípustné. Iné riešenie by znamenalo, že súd môže porušiť viazanosť uloženú mu zákonom v § 228 ods. 1 C.s.p.. Zásada právnej istoty je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Popretie prejudiciálnej záväznosti právoplatného súdneho rozhodnutia znamená zásah do stability práva a právnych vzťahov, ako aj do riadneho výkonu spravodlivosti. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre venuje ochrane právnej istoty ako základnému aspektu právneho štátu náležitú pozornosť (viď najmä rozsudky vo veci Drumarescu proti Rumunsku z 28.10.1999 a vo veci Ryabykh proti Rusku z 24.7.2003).

38. Okresný súd Košice I v spomínaných právoplatne skončených konaniach vedených pod sp.zn. 22C/21/2015 a 40C/2/2020 vyhodnotil nárok žalobcu vo vzťahu k žalovanému ako opodstatnený vo vzťahu k identickým pozemkom nachádzajúcim sa pod cestou, za ktorého užívanie si titulom náhrady za zriadenie vecného bremena uplatňoval opakovanú náhradu. Súd tieto nároky žalobcovi opakovane za jednotlivé obdobia priznal, vychádzajúc zo všeobecnej hodnoty vecného bremena vzniknutého zo zák. č. 66/2009 Z.z. spočívajúceho v obmedzení a povinnosti strpieť právo stavby – cesty, kde znalec stanovil všeobecnú hodnotu ročnej odplaty za zriadenie vecného bremena vo výške 0,84 eur/m².

39. Keďže súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore strán, so zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia, nesmie byť táto otázka opätovne položená a akékoľvek jej „nové“ právne posudzovanie v inom (ďalšom) konaní tých istých účastníkov je neprípustné.

40. Preto správne rozhodol súd prvej inštancie, pokiaľ priznal žalobcovi nárok na finančnú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva zriadením vecného bremena zo zákona vo forme opakovanej náhrady, pričom takto rešpektoval aj prejudiciálny účinok právoplatných rozsudkov v spomínaných konaniach, ktorými bola s účinkami ex tunc (deklaratórny rozsudok) poskytnutá ochrana už porušeným subjektívnym právam žalobcu vyplývajúcich z jeho hmotnoprávných (majetkových) vzťahov so žalovaným založených na existencii stavby a užívaní pozemku pod stavbou cesty stojacou na pozemku v spoluvlastníctve žalobcu, ktoré existovali aj v období rozhodnom pre posúdenie opodstatnenosti v prejednávacom konaní uplatnenej žaloby o náhradu za zriadené vecné bremeno zo zákona. Priznanie nárokov v súvislosti so zriadením vecného bremena na nehnuteľnosti možno považovať za poskytnutie ochrany nároku,

ktorého výkon nie je v rozpore s dobrými mravmi (rovnaké závery sú prijaté aj v rozhodnutí NS SR sp.zn. 4Cdo/161/2020).

41. Pokiaľ ide o výšku priznanej odplaty/finančnej náhrady, žalovaný síce na poslednom pojednávaní požadovanú výšku, ktorá sa opiera o výsledky znaleckého skúmania spochybnil, avšak v tomto smere nenavrhol žiadne dôkazy, ktoré by podporili jeho tvrdenia o tom, že požadovaná výška náhrady je nadhodnotená. Preto správne súd prvej inštancie vychádzal pri stanovení výšky finančnej náhrady z dôkazu (znalecký posudok) predloženého žalobcom.

42. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku vrátane výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny.

43. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že nepriznal stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný bol v odvolacom konaní neúspešný a úspešnému žalobcovi trovy odvolacieho konania nevznikli.

44. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).